

Toată lumea, pe scenă...

Un
spectacol
neobișnuit

Doi dintre profesorii, prezenți la
sărbătorire: Beate Fredanov și
Ion Cojar

Sîmbătă, 11 aprilie, în încheierea Festivalului de teatru CONTEMPORAN '81 de la Brașov, s-a prezentat un „spectacol” neobișnuit. S-a reîntilnit, pe scena Teatrului Dramatic din Brașov, întreaga promoție de actori a I.A.T.C. din 1956, împreună cu doi dintre foștii săi dascăli, Beate Fredanov și Ion Cojar. De ce, „spectacol”, în ghilimele, și de ce, neobișnuit? În primul rînd, pentru că întîlnirea a avut aparențele unui spectacol; ce-i drept, construit ad-hoc (regia, Dan Puican), și cu un prezentator (Mircea Albulescu) ce încerca, cu eforturi, să-și domine tracul. Un spectacol alcătuit din momente — unele tulburătoare altele mai terne — care aveau totuși o notă comună: emoția. Această emoție — vizibilă, tangibilă aproape (de nesuportat, de obicei, pentru ochiul imparțial al cronicarului) — se transmitea instantaneu în sală, îmbibîndu-i literalmente pe spectatorii care umpluseră pînă la refuz sala teatrului brașovean (cred că erau circa 1200). Se întîmpla ceva ciudat: se perindau prin fața microfonului actori

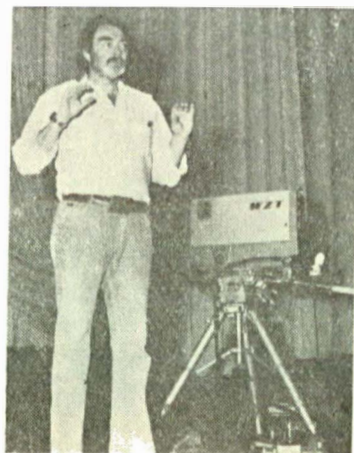
**LA
MICROFON...**

**...Silvia
Popovici**

**...Draga
Olteanu**

**...Mircea Albulescu,
animator și prezentator**

**...Victor
Rcbengiue**

**...Dumitru
Rucăreanu
și
Amza
Pelca**

**...Sanda
Toma**

...Silviu Stăneulescu

**...George
Constantin**

dintre cei mai cunoscuți ai scenei și ecranului românesc, actori cărora le cunoașteam — printre alte calități — și pe aceea a stăpînirii de sine ; și totuși, acești familieri ai intilnirilor noastre cu teatrul și cu filmul se comportau ca niște școlari tulburati. Lă o serbare de sfîrșit de an, comunicindu-ne și nouă aceeași tulburare, aceeași stare de fermecată intoarcere la vîrsta purității.

Spectacolul se intitula Invitație la o aniversare. Cei care ne invitau să participăm la ea, după 25 de ani de la absolvirea școlii, se numesc (in ordine alfabetică) : MIRCEA ALBULESCU, ION BULEANDRĂ, FLAVIA BUREF, VICTORIȚA DOBRE, NICOLAE ENACHE-PRADA, GEORGE FERRA, NICOLAE FLOCA-ACILENI, DRAGA OLTEANU-MATEI, ELENA NICA-DUMITRESCU, AMZA PELLEA, SILVIA POPOVICI, DAN PUICAN, EMIL REUS, ION SĂSĂRAN, SILVIU STĂNCULESCU (clasa profesor A. Pop-Marțian) și VALERIU ARNĂUTOIU, SANDA BĂNCILĂ, VICTOR ODILLO CIMBRU, GEORGE CONSTANTIN, GHEORGHE COZORICI, STELIAN CREMENCIUC, EUGENIA LAZA, VALERIA MATEI, CONSTANTIN RAUȚCHI, VICTOR REBENGIUC, DUMITRU RUCĂREANU, EUGEN TUDORAN, SANDA TOMA, ANCA VEREȘTI (clasa profesor Beate Fredanov). Un singur absent — din nefericire, definitiv : MIRCEA CONSTANTINESCU-GOVORA.

Despre ce ne vorbeau, in fond, acești școlari cu părul încărunțit, acești premianți cu tremolo-uri in glas, cu „bilbe“ incredibile și — mai ades — cu o lacrimă in ochi ? Despre o școală cu profesori minunați și cu intimplări intrate in legendă,

**Clasica
imagine-
amintire,
la
Poiana
Brașov**

despre o viață (cit de scurtă, încă !) de pasagere necazuri și furtuni, dar și de durabile, impunătoare succese ; ne vorbeau, in primul rînd, despre prietenie și dragoste. Fie că recitau Scrisoarea a III-a sau După melci, fie că declamau din Matca, sau cîntau cîntece oltenesti, fie că scorneau istorii cu Nea Mărin sau își răscoleau pur și simplu amintirile, ei vorbeau despre un singur lucru : despre credința in Teatru. Emoția, tracul, lacrima lor, vorbeau despre sacrificii și abnegație pentru Artă, pentru Frumos.

Ar fi nedrept să-i elogiem mai mult pe unii decît pe alții. Fiecare dintre ei merită altceva decît un șir de adjective. Cu atît mai mult cu cit cronicarul care semnează rîndurile despre acest „spectacol“ irepetabil se simte, in fața lor, in postura — nu umilă, din contra, mîndră — a ucenicului : pentru el, intrat in teatru cu o generație (nu o promoție !) mai tîrziu, ei au fost „uneltele“ concrete ale unei magii unice. Lor, și lor, le mulțumesc ; căci, alături de maeștrii pe care i-au avut (pentru semnatar, mai mult istorie decît realitate), alături de urmașii pe care-i au (pentru semnatar, mai mult speranță decît certitudine), ei, acești oameni care formează „promoția '56“, rămîn puncte de referință ale istoriei vii a teatrului din ultimul sfert de secol.

Dinu KIVU